

Hoztam egy fogkefét

A por lassan oszlott. A túloldalán egy biztonsági őr jelent meg, kezében a sokkolóval. Lábunk előtt a fal romjai. Nem kerülgettük, csak álltunk, mint a moziban. Igazság szerint minden erőmet lefoglalta, hogy egyenesen tartsam a légkalapácsot, és láthatólag az őr is így volt a sokkolójával, vagy a gumibotjával, vagy ki tudja. Reméltem, hogy az a drótkilövő amerikai fajta, ami a huzalon küldött elektromos rúgással üt, mert azzal volt némi gyakorlatom. Ha sima gumibot, azt nem veszem le csak úgy. A villannyal viszont elég sokat szórakoztunk, homályos építkezéseken fogadásból egyenesen a konnektorokba csövelve, akár be voltak már kötve, akár nem. Valamiért elég jól bírtam.

Ami azt illeti, a falért jöttem ideig. A Menta lakópark új épületében álltunk, a negyediken. A fal egy leendő konyhát választott el a folyosótól. Be kell vallanom, a falat, amit most darabokra szedtem, én építettem, nem egészen egy hónappal ezelőtt. Nem akármilyen fal. Az összetevők miatt történt az egész, ami miatt most itt állunk a biztonsági őrrel, de fogalmam sincs, elmondjam-e neki az elmebeteg előzményeket, vagy hagyatkozzunk inkább a légkalapácsra. Ha én hallanám, alighanem egyből lendíteném a gumibotot, vagy küldeném a drótot.

Feladtam, és levágtam a szerszámot a romok közé. Döndülés, aztán az újra felvert por felhőjében letérdeltem, és két kézzel kapartam össze a maradványokból, amire sejtésem szerint szükségem lehetett. Az igazság persze az, hogy fogalmam sincs, pontosan hol volt a falban. Én kevertem bele, de a fehérség mindent elnyel. Talán most száll le a vállamra, vagy az őr most pislogja ki a szeméből, vagy éppen az üres ablakok helyén röppen ki, hogy ember össze ne szedhesse újra.

– Á, nálam van az engedély...

Elhúztam egy téglát, ami valahogy egyben maradt, és megvizsgáltam alatta a nagy semmit. Az őr hagyta a sokkolót, és a mobiljához nyúlt.

–...szóval hirtelen átrendezést rendeltek el. Komolyan, az utolsó pillanatban találták ki a seggfejek. Nem én találtam ki. Meg lehet kérdezni holnap a művezetőtől. Egyben lesz a konyhával, vagy mi a halál.

Felemelte a mobilt, de nem nyomott meg rajta semmit. A szövegem tán tett rá némi hatást, bár nem így képzeltem.

– Ha túl vagyunk az egészen, ígérem, elmondom. Meglesz ez az egész kibaszott fal, észre se fogják venni. Csak némi porra van szükségem, az istenit, és már itt se vagyok, ne mondja, ne mondd már, hogy annyira kell ez a kurva por!

Összesöpörtem egy marékkal, és az elülső zsebembe tömtem. Megint felkavartam, ami alászállt. A fal romjai közt ugyanolyan fehér lett minden, a kezem, az ő, a sokkoló, a légkalapácsot már nem is láttam. Ha nem csalódom, először a bankban jött szembe, ott hallottam a hangját annak, aki miatt jött a különleges összetevő. A bank falai majdnem ugyanilyen fehérek, bár azokat nem én építettem.

A kötelező biztosítással mentem, meg valami rég elmaradt fizetnivalóval, amiből már csak a számrá emlékszem a csekken. A személyzet úgy tett, mint aki ott sincs, vagy valami nagyon fontos dolgot csinál az üvegfalai mögött, kivéve az egy szál takarítót. Ez egy mosolygós, kivénhedt ürge volt a kiemelt fontosságú ügyfeleknek fenntartott fotelben. Keresztbe fektette a térdén a partvist, bár ugyanúgy nem csinált semmit ő sem, ha a mosolyt nem számítjuk.

Lakossági készpénzes szolgáltatások, csakhogy ezekből volt négyféle, minden megkülönböztetés nélkül. Lenyomtam a másodikat, és átvettem a cetlit a gépből. Leültem az alapszintű ügyfeleknek fenntartott székre, és kerültem a takarító mosolyát. Nyikorgattam a széket, igyekeztem máshova nézni, csak az a baj, hogy nemigen lehetett. A fehér ingek, csíkos nyakkendők és kosztümök ugyanúgy imbolyogtak az üvegfalú fülkékben vagy tíz perce, és a pláza egyenrádiójának alapzaja sem jött be a folyosóról. Valami azért maradt, talán a keringés egy csőben, a túl hangos légkondi vagy egy kivéhetetlené bomlott rádió hangja. A légkondi mellett döntöttem, és próbáltam szintén úgy csinálni, mint aki ott sincs.

Ekkor tűnt fel először. Az arctalan zúgás emelkedett, jött, tágult és halkult. Az elején belefért a lehetséges kilengésekbe. Úgy húsz perce szorongathattam a cetlim, amikor a zaj alakot öltött, és nem lehetett letagadni. Mondott valamit, az elején gépies morgással, aztán a szaggatott sisterségből szavak álltak össze.

– Hozd vissza.

Felpattantam, mire az összes jelenlévő, vagyis a takarító és egy szőke nő a kalitkájában mind felém fordult. A nő olyan modorban, mint aki nem szereti, ha megzavarják, a takarító pedig visszahelyezte a térdére a partvist, immár halványabb mosollyal. Nem tudtam, mit mondjak.

– Elnézést, talán csinálni kellene a légkondival... Észrevették, gondolom, mit csinált, gyakran csinálja? Különbözik a lakossági szolgáltatás, a kettes számút nyomtam meg...

Előkotortam a csekket. Senki nem foglalkozott velem, talán csak a szőke nő intett a takarítónak, hogy nem ugrálhat mindenkiért, foglalkozzon ő a nehéz fejemmel. És ekkor megint megszólalt a külső hang, visszavonhatatlanul.

– Hozz vissza.

Megfordultam, bár nem volt éppen könnyű hátat fordítani a hangnak, vagyis a helynek, ahonnan sejtettem. A falból jött, egyszerűen a falból, a szőke nő ablakától balra. A fal fehér. Szintén fehér arcom jött szembe egy tükröződő felületen, és elhaladtam a cetliosztó gép és a pénzautomata mellett, ki a pláza alapzajába, ami már nem nyugtatott meg. Soha többé nem is fog, attól tartok. Egyszer azt lestem, mi emelkedhet ki belőle.

Százszor összerezzenem aznap estig, rámozdulva a legkisebb zúgásra is. Fél hat felé döntöttem, mégis elmegyek az ügyeletre, bár addig úgy-ahogy tartottam magam. Aki nap mint nap alapokat kúr szét légkalapáccsal, és egészen új épületeket épít a semmiből, nem jár ilyenekhez. Idegbajos munkanélküliek meg nyeszlett tarisznyások járnak oda, én nem, csak ekkor érkezett egy akkora hördülés a fürdőszobából, hogy azonnal bevágtam az ajtót, és elindultam.

Az ügyelet aznap ötig tartott. A forgalom üvöltése és a többi zaj azért helyrerakott, vagyis szerettem volna, hogy így legyen, és sötétedésre úgy-ahogy meggyőztem

magam, hogy nyilván félrehallottam. Vagy a köcsög banklakók hülyéskedtek, azt elhiszem, betettek egy hangszórót valahová. Vagy a mobilomról, de a falból biztosan nem. Leültem a tévé elé, tovább simítani a gyűrődéseket egy sörrel meg a távkapcsolóval.

Amíg el nem aludtam, tényleg simult minden. A tévé megnyugtató villódzásánál csak a gyűlő sötétség lett lazább, az összes falat eltüntetve az egyszínű homályban odakint ugyanúgy, mint az emlékeimben. Szóval haladt minden a maga kijózanító útján, az öntudatlanságba meg a sima holnapba. Amikor megint megszólalt, ezúttal álmomban.

Tudom, mivel jönnének most, de ne legyenek olyan okosak. Ha hallanák, és erre minden esély megvan, maguk is az első pillanatban meg tudják majd különböztetni. Még azok is, akiknek volt részük mindenféle gyökér elmebajban, tudni fogják, mi az eltérés. A hang valóságos, mint a hűtő zaja vagy egy sziréna odakint. Egyszerűen máshonnan jön. Ugyanolyan létező helyről, mint ahol a hűtő vagy a forgalom fordul elő. Csak éppen sokkal rosszabb helyről.

Nem idézem fel az egészet, amivel a hang előállt. Épp elég röviden végigvenni még most is, jobb, ha elhiszik nekem. Miután az első hatás megvolt, és remegve kapaszkodtam a fotelbe, meglepően köznapi modorban bemutatkozott és elmondta, mit akar. Azaz a bemutatkozás nem teljes, annyit mondott, hogy közelről ismer.

– Emlékszel a sok pénzre, amit adtam? Iskolás voltál, te kis tetű. Szükségem van rá.

A hang öreg volt és sértődött. Női hang, rekedt, és amennyire természetes lehet bármi odaát, talán természetes is. Forgathattam, ahogy akartam, de a nagyanyám hangja volt. Hat éve halt meg, bár lehet, hogy hét.

Mielőtt megkérdezhettem, minek neki a pénz odaát, a söröm megpördült, és a tévé mellett szétcsattant a falon. Elszúrta, heherészett a hang visszataszítóan, de legközelebb nem fogja. Ne okoskodjak, csak szedjem össze a pénzt. Mai árfolyamon persze, égessem el, és a port keverjem össze az ő porával. Az egészet tegyem vissza az illő helyére, mert most a falban van, és rohadtul nem tetszik neki. Hozzam vissza, de hát ezt már mondta, és ne akarjam, hogy bármit kétszer kelljen mondania.

Ezen a ponton talán be kell valljak valamit. Hogyan került a por, a nagyanyám pora vagy bárkié a bank falába vagy más falakba, merülhet fel a kérdés. A rövid választ talán már sejtik. Én tettem oda. A bankba, a Menta lakóparkba és mindenhová, az összes helyre, ahol majd mind végigmegyünk, ha marad rá időnk. A hosszabb válaszban szólnom kellene a hagyományról is, aminek értelmében az egészet végeztük, de legyen elég annyi, hogy bizonyos hagyományokra okunk van. Jó okunk. Inaskorunktól kezdve, amikor Kornél bácsi a konnektorba csövelő beavatás után mesélt a módszerről, szóval azóta, lassan húsz éve minden falba keverünk a porból. Nem szó szerint mindegyikbe, mondjuk inkább úgy, hogy minden emeleten, minden épületbe. A pornak azért ott kell lennie, és nem is csak jelképes mennyiségben. Nem kötelező, persze, nem kötelező semmi, de ahonnan kihagyták, ott balesetek támadtak, repedt a plafon vagy a vízvezeték, vagy egyszerűen nem találtak bérlőt, és lábon rohadt szét az egész új pláza vagy irodaház. Jobb a békesség, és kinek kell már az a por, ugye, ahogy a művezetők mondták.

Aki egészen közelről figyelt, feltehet egy harmadik kérdést is. Miért használtam éppen az öregasszony redvás maradványait, ha tudtam, mit okozok vele? A válasz, ha lehet, még egyszerűbb, nem tudtam. Por az por, vagy ahogy emelkedettebben mondják, por a porhoz. És eddig egyik sem szólalt meg. Ede, a különleges szállítónk nyomta a kezembe, nem is túl olcsón, kicsivel azelőtt, hogy be kellett fejeznünk a díszfalakat a bankban. Ne aggódjak, tuti eredetű. Hogy honnan hozta, nem lényeg, de lazuljak csak el, ez a szükséges anyag. Gyűjtsak inkább rá egy Munkásra, most nyúlta ő is a nagyfater hagyatékából, hahaha.

Rágyújtottam, Ede pedig nekem adta az egész dobozzal. A bankfiók napja után, amikor először szólalt meg a fehér fal, persze nem lehetett elérni. Nem vette fel a rohadék, egyik számán sem.

Nézegettem a doboz Munkást az asztal közepén, és egyre idegesebben szorítottam a távkapcsolót, ahogy közeledett a sötétség. Az öregasszony nem adott sok haladékot. Aznap este mindenesetre békén hagyott, és hajnalban is csak a sima, köznapi rémálombokból riadtam fel. Pénzről szóltak, hiszen az a csomó zsebpénz mai áron nem is olyan kevés. Számolgattam, milyen módszerekkel mennyit szedhetnék össze, aztán félbehagytam, és arra kezdtem gyökérenél gyökerebb kifogásokat kiagyalni, hogyan engednének be a bankfiókba egy légkalapáccsal. Netán hogyan lóghatnék be a plázába zárás után. Lopakodó üzemmód, egy zsák hamu, már ha addigra meglesz a zseton, és el is tudom égetni, hozzá a célszámmal. És észrevétlenül maradjak bent zárásig, hát persze.

Lementem inkább a legolcsóbb sörért, és egyből lehúztam négyet. Káromkodva recsegtettem a dobozokat a tévé előtt, elküldtem mindenkit, ahová való. Kár, hogy csak a porra ismertük az egy szál baromarcú módszert, meg a falakra. Földrengést nem tudunk hívni, de még egy nyamvadt csőtörést sem, hogy mosná el az egész pláza földszintjét a bankfiókkal együtt a picsába. Lassan lement a függöny, és a nyolcadik sör után már magabiztosan tettem a külvilágra, egészen addig, míg a hűtő hördülésébe oda nem sejtettem az öregasszony ugatását. Reggelig nem tudtam elaludni, sőt pislogni sem sokat.

Valaminek mégis történnie kellett. Amikor a nap közönyös fényén nagy nehezen magamhoz tértem, és nekiindultam a hosszú útnak a sloziig, szemben, a koszos tévén beindult a híradó. Fél füllel figyeltem, míg a gatyámat keresgéltem. Közel-keleti feszültség, a megszorítás nem is megszorítás, utána a belföldi blokk. Kásás Akárki csodagólja, kamion csapódott az üzletközpontba.

Nem én képzeltem oda, tényleg megtörtént. Gyönyörű lassított felvétel a külső biztonsági kamerákkal, valamikor aznap reggel. A kamion nehéz és megállíthatatlan, letér a pályájáról, csillámló üvegszilánkok közt bekúrja magát a földszintre. Igen, pontosan arra a földszintre, és a hatalmas súlyától beszakad alatta a földem. Hiába, azt nem mi építettük. Röhejes kis szürke alakok ugrálnak szét rémálomba illő lassúsággal, a legtöbbször sikerül, néhánynak nem.

A bankfiókból alig maradt valami. A flitteres bemondónő külön részletezte a drámai hangján, hogy életét senki nem vesztette, de kilencen is súlyos sérüléseket szenvedtek. Van rá kilátás, hogy többen maradandót. Ezek a kilátások főleg a takarító ürgére és a szóke nőre vonatkoztak, mi az hogy, a szóke nővel már egy interjút is összehoztak nagy hirtelen. Tolókocsiban ülve beszélt, és a biztosítása miatt fejezte ki aggodalmát. Nem mondhatom, hogy vele aggódtam.

Edével a talponállóban beszéltek meg a találkozót. A nagy nap, vagyis a kamion nagy jelenése után épp hétvége jött, és mivel az öregasszonyt a pláza romjaival együtt biztosan ezerfelé söpörték, megjött a jókedvem. Összeszedtem már némi pénzt különféle helyekről, de így rám maradt az egész, szóval kora délben bevásároltam egy heti tömény kommersz anyagot. Az önbizalmam egyre nőtt, és addig nyomogattam Ede összes számát egymás után, míg tévedésből fel nem vette. Le már nem tagadhatta magát, szóval találkozunk a Denevérben, értem, különben nem leszünk jóban. Eddig se voltunk, üzleti kapcsolat, morogta, de ráállt.

Alkonyat táján azért elfogott némi aggodalom, bár távolról sem ugrottam úgy minden rezdülésre, mint az átkos elmúlt héten. Amikor a Denevér sarkában a biztosítási szakértők a pláza tulajdonosaival vitakoztak a tévében, hogy most ki jogosult és mire,

bedobtam a sokadik töményet, és röttyörésztem magamban a nyakkendőszökön. Nem akarnak, hát titeket senki nem akar, fizetni meg főleg nem, mit vártatok, hapsikáim, legközelebb talán olvassátok el az egészet. Az apróbetűs részt is.

– Nem írtunk le semmit.

Ezt már Ede mondta a tévé mellől. Hang nélkül jött be, én meg nyilván magamban beszéltem. A különleges szállítónk sporttáskát lógatott a vállán, és lazán, ugyanakkor keményen próbált belescapni a lényegbe.

– Szóval nem írtunk le semmit. Becsületbeli megegyezés volt, és akár hiszed, akár nem, én teljesítettem a rám eső részt.

– Akkor rendelj magadnak valamit, én meg majd mesélek.

Előadtam, ami a hang óta történt. Ede az ujjai közt forgatta a poharát, és a pult alumíniumát leste. A végén meghúzta a sporttáskán az egyik cipzárat, és tétován kotorászta benne a nagy semmit. Mindig ebben a táskában hozta a cuccot.

– Mi az istent bámulsz? Nincs benne semmi, csak azért van nálam mindig, mert egy profinak adni kell a kinézetére, értem?

– Profik nem szoktak így maguk elé bámolni, mint az anyátlan csirke. Mi az istent adtál?

Felfordította a poharat, koppanva letette a pultra. Úgy tűnt, szintén meghozza a nagy döntést, és elmond mindent. Intett az üres stampedlivel a pultos felé, de az észre se vette.

– Csak azt tudom mondani, hogy a magam részéről mindent megtettem, amit a szakmában elvárnak. És amit ti is elvártok. Te nyilván nem hallottál róla, mert nem a te dolgod, de azért csak úgy mondom, hogy kurva nehéz lett mostanában hozzájutni. Egyre jobban őriznek mindent, a proszektúrákat, a hamvasztót, még a kurva önkormányzati helyeket is, pedig ugye a normális ember azt hinné, a csövesek aztán tényleg nem hiányoznak. Talán más is beszállt a boltba, nem tudom...

– Pedig jó lenne, ha összekapnád magad.

A tévén lecsavarták a biztosítási szakértőket. Valaki a focimeccs miatt anyázott, amit nézni akart, de vele se törődtek. Átkapcsoltak a híradóra, ahol szétszórt kövek és szintén ledöntött falak közt magyarázott egy esőköpenyes alak. Ede odanézett, és enyhén kihúzta magát, mint akinek ez a véletlen egybeesés levesz némi súlyt a válláról. Legyintett a poharával.

– Tessék, úgy is el akartam mondani. Khrm, előbb-utóbb úgyis... kiderül, izé, bekerül a híradóba.

A ledöntött fal ismerősnek tűnt, és egy perc múlva tényleg be is ugrott. Az új köztemető, amit most építenek át. Nemigen jártam arra, legfeljebb nagyon régen, és akkor is kelletlenül. Nem voltak túl szorosak a kapcsolatok, ebben a családban soha. Mindenkinek akadt jobb dolga vagy értelmesebb helye, hogy költse a pénzét, és aki éppen meghalt, általában évek óta nem láttuk. Mindenkinek hamvasztást kértünk.

– Szóval talán már sejtet, nem vagy te annyira tompa gyerek, haha, mindig mondtam is, csoda, hogy ott ragadtál az építőiparban. Nem most kezdődött, megy tavaly óta.

A híradó ment tovább, egy orrhangú szociális akárki magyarázott a hajléktalan halottról. A legolcsóbb helyeken a bérlet hat évig tart, vagy hétig. Utána mindenkit kiszórnak. Ede krákogott.

– El nem hinnéd, milyen kurva nehéz belógni, pont az építkezés alatt. Neked persze nem kell tudnod, mert nem a te dolgod, csak úgy mondom, hogy az ember azt hinné, pont ilyenkor lazábban veszik, de nem, úgy őrzik a kurva kábeleiket, mint az anyjuk... Külön felvettek rá egy új brigádot!

A szociális akárki aggodalmai sípoltak a fejemben. Ha tényleg kiszórtak mindenkit, akinek nem fizették tovább, akadhatott ott bőven. A szállítónk pedig nem az a fajta, aki feleslegesen erőlködik. Ő is nagyjából ebben a percben juthatott el odáig, hogy kimondja.

– Hát a helyemben te is simán megtetted volna, üzlet az üzlet! Honnan a picsából tudtam volna, kit szórtak oda? Én tehetek róla, hogy senki nem szeret fizetni a családban?

– A családról halkán, te kis...

Egy pillanat alatt visszatért minden fenyegető morgás, hörgés és suttogás. A Denevérben ember alakú árnyak mozogtak, nagyon lassan. Az egyik közel hajolt, és óvatosan megkérdezte:

– Nem fizetnél még egyet?

A szállítónk visszanyerte emberi alakját, amennyire telt tőle. Félrelöktem.

– Rájöttél, senki nem szeret fizetni a családban, szóval találd ki, pöcsfej! Mit javasolsz?

Úgy tett, mint aki elgondolkozik. Odanéztem a tévére, ahol egy ájtatoskodó barom épp egy fogkefét tett le a pláza földszintjén a romok közt, ahová a kamion érkezett. A bemondónő szerint a kegyelet megnyilvánulása, csak más módon. A szállítóm mondta tovább.

– Ha cseszegetnek, akkor nincs mit tenni. Szóval érted, el kell érni, hogy befogják a pofájukat, bár ilyesmi elég ritkán fordul elő, szóval kivételesnek is érezheted magad, hehe. Hányan voltak ott?

– A családból? Nem tudom... Annyit nem lelkiztünk.

– Hát ha eddig befogták, izé, kivéve az öregasszonyt, akkor van rá esély, hogy a többi... is elég mélyen van. A falban. De hát ezt neked kell tudnod, te tetted fel rájuk a vakolatot. Szóval fel a fejjel, ha bármi van, akkor nem ígérek semmit, de tudod a számom. Bocs, eddig le voltam merülve, vagy pénz nem volt a kártyán, tudod, hogy van ez a hónap végén! Ha bármi van, szólj nyugodtan. Neked reklámáron.

A gyereken azért meglepődtem. A pénz még kitarzott egy ideig, futotta töményre, a vége felé engedményes sörre, szóval a zajokkal nem törődtem, mert a nagy részüket nem is hallottam. A gyereket viszont mindez nem zavarta. Szintén álmomban jelentkezett, a parkolósávbán egy éjjeli akciófilm és a kábulat közt. Szemben a tévével, vagy inkább benne.

– Kapcsolj a nyolcasra.

A nyolcas pornócsatorna, amit a szolgáltató kivett a csomagból. Ede szerzett valakit, aki visszabúvította. Kábultan odakapcsoltam. Enyhén mákos maradt, de a lényeg látszott, most épp három nő készülődött rajta egy szobafestővel.

A kettes számú hang a tévé mögül jött vagy a fejemből, vagy a falból. Vékony hang és gyermeki, és volt benne valami rémisztően ismerős, eltorzult vonás régről.

– Nem kapcsoltad be...

Összeszorítottam a távkapcsolót, hogy hallhatóan reccsent egyet.

– Dehogynem, itt van előtted...

– Hé, nem azt mondtam, hogy nem kapcsoltad át. Hanem azt, hogy nem kapcsoltad be.

Akkoriban rokonok kerültek elő minden falból, ezt mégsem tudtam hova tenni. Amíg célzatosan fel nem csikorgott egy fék, odalent a sötét utcán.

Soha nem kapcsoltam be, mármint a biztonsági övet. Az óidőkben, amikor még volt kocsim, vagy el tudtam kérni mástól, általában az asszonytól. Kinek van ideje azzal a hülye övvel tökölödni, és különben is, ki tud normálisan hajtani ennyi barom között, vagy ha éppen lehet, minek ijedezni, tudok vezetni. Csak azért történhetett bármi, mert az a seggfej rosszkor vágott elém.

A gyerek nagy, sötét foltot hagyott a szélvédőn, belülről. Erre emlékeztem, semmi másra, sőt ez is csak most ugrott be. Az államilag kiutalt pszichomókus szerint ezért ástam el magamban, és ezért a pia is, végül is érthető. Még mindig jobb. Hogy minél, az soha nem derült ki, de a pszichomókus sok mindentől megmentett, olyan jól beszélt az érdekemben, meg az is segített, hogy a bevágódó másik seggfej aztán tényleg részeg állapot volt azon a reggelen, én pedig éppen tiszta, mint a friss hó. Leszámítva a foltot a szélvédőn.

Szóval azóta nemigen foglalkoztam a gyerekekkel. A pszichomókus szerint mi sem természetesebb. Külön gyakorlatokat vezetett a negálásra, vagy hogy nevezte, a nyom nyomát is elmosta, az emlékek üres helyét. Mit is keresünk, nem tudjuk, nagyszerű, nincs is ott semmi, most pedig lélegezzünk együtt.

A gyerek viszont foglalkozott velem. Miután megjelent, két óráig gyakorlatoztatott a nyolcas csatornán. Már a tömények miatt sem ment könnyen, de ez nem izgatta. Csináljam csak, ő is mindig ezt akarta, amiről olyan sokat pofáztak neki a sulibudiban. Csak ő soha nem érthette meg, hadd ne mondja, kinek a hibájából. Hát akkor, ennyi a legkevesebb. És húzzak le egy sört, kettőt, még többet, mert erre is kíváncsi volt világlejtében. És még oly sok mindenre.

Az apák nem felelősek a fiúk bűneiért, vagy fordítva, ki emlékszik. Ha nem csalódom, ezt a bibsik találták ki a sivatagban, pedig hol voltak akkor még a tévék és a pornócsatornák. Falakat viszont romboltak, méghozzá a harsonáikkal. Ha rám hallgatnak, ez nem lehet véletlen. Jó lett volna utánanézni, de a szakkönyvet persze régen kidobtam, és a jehováások vagy kik sem csöngettek, mióta úgy elküldtem őket még tavaly.

Ez alkalommal fordítva ment minden. A kis tetű maradni akart, kihasználni a söröket, a nyolcas csatornát és a bőrömet. A fal hollétét titkolta, sőt, amikor először eszembe jutott megkérdezni, akkorát csavart rajtam, hogy elejtettem az éppen aktuális töményünket. Hála az égnek, Ede másnap felvette a telefonját, és összehozott egy szakértővel, egy nála is nagyobb emberrel.

A szakértőnek megvoltak a módszerei. Nemigen emlékszem, mit csináltunk a fekete nappaliban, de talán nem is baj. Hasonló dolog lehet, mint a biztonsági övvel. Nedveket kentünk szét, megvágтам magam, és csináltam még valamit. A szakértő szerint ez legalább egy ideig távol tartja a gyereket, ám csak akkor, ha nem érzek iránta semmit. Megnyugtattam, hogy semmi közöm a kis tetűhöz némi testnedven kívül, amit igen rosszkor és rossz helyen kentem szét egyszer régen. Nem vagyok valami nagy apa, de a gyerek sem gyerek, ezt nyilván ő is tudja. Csak egy görcs a falban.

A szakértő meghatározta a görcs pontos helyét. Utána a falét, a szobáét, az emeletét, és előkerítette az épületet is, ahol a kis tetű hamvait felhasználtuk. Tudtunk nélkül, hála Edének. A Menta lakópark negyedik emelete. Talán nem túl passzentes hely egy gyereknek az örökkévalóság hátralévő részére, de hát, mint már tudják, ez nem gyerek, csak por. És mint szintén tudják, a por csak por, vagy ahogy korábban fogalmaztunk előkelően, por a porhoz.

A gond csak annyi, hogy nem tudtam, mennyi testvériséget feltételezzek a biztonsági örben. Mondjam-e vagy ne mindazt, amit itt elmondtam. Reméltem, a jelenet a porral és kapargatással megteszi a magáét. Talán ez a smasszer is felfog egy keveset.

A gondjainkat végül a tervrajz oldotta meg. Sose higgyenek a tervrajznak. Ha láttak már belülről építkezést, sejtik, hogy megy ez, mennyi mindent spórolnak ki, honnan és mivel pótolják. Ehhez jött még hozzá itt helyben a sok különleges összetevő, meg a további átépítések, amelyekről fogalmam se lehetett, mióta a kis rohadékot beépítettem a falba. Díszfalként tüntették fel. Távolról sem volt az, közelről meg főleg nem. Gyorsan

rájöttünk, amikor az amerikai konyha hosszában megrepedt, és az egyik fele leszakadt a harmadikra. A másik fele tartotta magát, de a recsegés erősödött, és mindketten éreztük, hogy a padló megdől. A biztonsági őr elhúzott mellettem, ugrás közben hátrarúgva a légkalapácsot, le a konyha leszakadt részén. Tétován bámultam a sok port, azon tűnődve, ez vajon elég-e a gyerekeknek. A fehérség megint előtört mindent. Fent recsegett az ég vagy a plafon, utána jött a nagy, semmit se jelentő feketeség, az üresség minden előtt és minden után. Talán minden mellett is, párhuzamosan a dolgokkal, de erre már nem jutott időm.

A következő fal halványzöld. Az egészségbiztosítás egyenzőldje, állítólag azért, mert megnyugtat. Engem nemigen nyugtatott, és nem hiszem, hogy bárkit az elfekvőben ellátott a több száz kóbor lélek közül, aki megfordult itt, mióta a kórház felépült. A falak úgy negyvenévesek, bár az is lehet, hogy hatvan. Jó lett volna legalább a falakba kapaszkodni, csak az utóbbi időben pont a falak a legingatagabbak a világon.

Az első arc az ápolóé volt, a második a szakértőé. Ez azért meglepett, míg el nem mondta, hogy a pénzéért jött, hiszen csak a felét fizettem előre. Nem gondolja-e, hogy az egység körülményei kicsit megváltoztak, harakoltam felfelé, mire azzal jött, hogy az átalakításokért nem vállalt felelősséget, csak a gyerekéért, pontosabban az eltüntetéséért, és innen csúnyán hajba kaphattunk volna, ha nem lép be az ápoló. Lesz még pár hivatalos látogatóm, meg ahogy kinéznek a dolgok, számítsak még valakire, motyogta búcsúzóul a szakértő, hátranézve a válla felett a falra. Mégis kire, unom a meglepetéseket, a vendégeket még jobban egy idő óta, kezdtem bele, de már indult is kifelé. Szó nélkül átadott az ápolónak egy fogkefét, aki értetlenül nézett, és szintén szó nélkül betette a cuccot egy műanyag pohárba a szekrényemen.

Ha a szakértő a gyerek gyengülő hangját értette azon a meglepő látogatón, akkor eltalálta. A kis rohadék egyből mozgolódni kezdett a fejem mögött, mihelyt egyenesen tudtam gondolkodni, és ébren maradni pár percnél tovább. Követelőzött már megint, de az első perctől éreztem, hogy nem a régi. Valamitől tart, még nálam is jobban, vagy nem tudja átverni magát kellő erővel a vastag kórházi falon. Éppen jártatta a száját akkor is, amikor az ápoló belépett, és kivette a fogkefét a műanyag pohárból, hogy szétfeszítse a pofám, és lesikálja belülről. A fogkefe felemelkedett, a kis rohadék pedig abban a pillanatban elnémult.

A hivatalos látogatók a rendőrségtől jöttek, és nemigen hasonlítottak senkire a moziban. Visszafojtva erősködtek, és mindenféle, kicsit sem rejtett fenyegetőzésekkel álltak elő a jogi következményekkel. A moziból tudtam, hogy nekem is jár valami, legalább egy állami ügyvéd, ugyanabból a súlycsoportból, mint az állami egészségbiztosítás itt körülöttem. Hé, ezért fizetem az adót, vettem oda a hivatalos szerveknek, akik erre azzal a szintén mozibeli fordulattal hagytak magamra, hogy adnak némi időt. Gondolkozzak csak, bár fogalmam sem volt, miről.

A fogkefét azért egyre furcsábban méregettem. Az ápolón nem látszott semmi, amikor hozzáért, hogy nap nap után megmossa vele a fogam. A rendőrpáros viszont mindenhová nézett, csak a műanyag pohárra nem, amikor második, egyben utolsó találkozásunkra jöttek. Elrendezték az egésztest, a vádat felfüggesztették, károkozás meg a többi. Vegyem úgy, hogy kaptam egy jobb ügyvédet. Nem tudtam volna megmondani, a moziban bárki előállt-e valaha ilyesmivel, hogy a vád felfüggesztése. Létezik-e egyáltalán ilyen, de nem kérdeztem semmit, csak krákoztam egyet elégedetten. A kisebb szuperzsaru ezen a ponton talán megszólalt volna, a magasabb viszont meghúzta a karját, és leléptek mindketten. Örök időkre.

Szóval kezdtem abba ringatni magam, hogy szintén örök időkre megszabadultam a falaktól én is. Vagy a hangoktól, vagy mindkettőtől, hiszen sejtik. A magam találkozása viszont a nagy kiválasztottal a fal meg a műanyag pohár mögött viszont még hátra volt.

Akkor történt, amikor először lettem képes a magam erejéből, önállóan kinyújtani karomat a messzeségbe, egészen a kis szekrényemig. Megszorítottam a fogkefét, és ekkor jött a hang, a láthatatlan tartományból.

– Elrendeztem mindent.

Az új időszámítás kezdetétől számítva ő lett az utolsó látogatóm. Taffler úrként mutatkozott be, és halványan, mégis falrengető erővel célzott a szakértőre, a gyerekre, az asszonyra, a nyomozókra, még Kornél bácsira is az ősidőkből. A bácsiról nekem is eszembe jutott egy ősrégi sztori, egy Taffler vagy Eifner nevű nagymenőről, még a nagy korszakváltás idejéről. Mindenáron saját diplomát akart, de még a vagyonátmentések táján sem tudta elintézni. Aztán leszakadt vele a lift, az új, csillogó irodaházában.

Nem olyan nagy dolog egy lift, nyugtatott meg most. Bárkivel megeshet. Vegyem úgy, hogy inntől a keze alatt dolgozok. A keze érintése legalább olyan nehéz, mint amilyen védelmező, de azért tegyek meg mindent, és ne vegyem magamra. Lesz dolgom úgysis elég.

A megszeppent ápoló a hátralévő egy hétben egyre furcsább anyagokat hozott. Bevettem mindet, és a csontom gyorsan össze is forradt, bár a mozgásom kicsit furcsa maradt. Nem bántam, hiszen a mozgásom úgysis elszakadt a lépteimtől, vagy mondjuk inkább úgy, hogy más is besegített. Az erőm ettől fogva nem az enyém, hanem sokkal több.

Mihelyt kiléptem a kórházból, az üres ég alá, Taffler úr rögtön felhívott. Csak úgy, a telefonomon. Irány a Himmel lakópark, taxit nem küld értem, bár talán kibírom. Új generációs lakópark, spirituális igényekkel. Külön kápolna épül benne a spirituálisabb lakóknak, és ő mindig szeretett volna egy külön kápolnát, magának. Vegyem át a különleges összetevőket, a megbízottat már ismerem.

Ede egy sima műanyag vödörben adta át a maradványokat, és egy tervrajzot. Életem első tervrajza, amiből semmit sem hagytak ki. A hamvakat helyezzem az oltár mögé. Azaz nem én helyezem, már csak utasítgatom a többi melóst, hogy mit hova keverjenek a sötétedés utáni túlórakon. Küldtek egy szakállas homokost is, hogy csinálja meg a freskót az oltár mögött, de a művészi irányítás, vagy micsoda, szintén az enyém. Legyen ott a régi irodaház a Megváltó mögött, és kombinálja bele a fogkefét is, nem érdekel, hogyan, a kompozíció az ő dolga. Az új spirituális szertartásban pedig benne lesz a műanyag pohár is.

Taffler úr eddig állta a szavát. Nem állítom, hogy annyira bírom a hangját, hiszen ha teheti, még mindig a falból beszél. Azt mondja, ez a hagyomány. Az asszonynak vagy a gyerekek nyoma sincs. Megkaptam az összes csatornát, és azóta semmi sem olyan megalégítő, mint a falak fent, lent, körben, mindenhol, és a szabadság részegítő ígérete szemből, a tévéből, a vékony sávokból a reklámok alatt.